

Όταν βαδίσεις στο δάσος της θλίψης, όπως οι χωρικοί το αποκαλούν,
βαθιά στα σωθικά του συναντάς το ποτάμι, που βαφτίζονται τα ξωτικά

Εκεί οι μάγισσες γεννούν τα κρίματα του κόσμου,
τα ξωτικά μαγεύουν πεταλούδες,
τα πρόστυχα θηλυκά χαϊδεύονται και πολλαπλασιάζονται με κρίνα αναπαραγωγής

Εκεί θεριεύει ο πόθος των μυρμηγκιών της υπομονής,
κι εκρήγνυνται οι σφηκες ντύνοντας τον ουρανό σε αποχρώσεις μαύρου και κίτρινου

Εκεί τα μυστήρια, που μάντεις κακών ομολόγησαν σε Βαβέλ ιδεολογιών,
έχουν χρήση γραφών ιστορικής ανάγκης.

Εκεί ματαιόδοξοι θάμνοι, γίνονται, σε μια νύχτα πλάτανοι γερασμένοι
και τα παγωμένα νερά σκοτώνουν τη θλίψη των Θεών του Κάτω Κόσμου.

Ιέρειες, αφιονισμένες χορεύτριες, ερωτικών κινήσεων δασκάλες,
μαρτυρούν το άλγος της παρθενίας.
Ναύτες σε ποταμόπλοια λατρείας, μεθούν το χρόνο, να κλέψουν, όποιο πολύτιμο λεπτό
του πέσει απ' το σεντούκι.

Ερωδιοί σουλατσάρουν αδιάφορα, σφυρίζοντας επιτυχίες νέας εποχής
και νύμφες στον προθάλαμο της αποκάλυψης, ραντίζουν το φως αναγέννηση.

Καμπύλες ηδονικές χωρίς φύλλο, διαλέγουν εραστές από πανέρια.
μ' εκτεθειμένους στο παρελθόν Πάνες.

Νότες σε σχήματα Ταρώ δικάζουν τους ήχους της σιωπής, αρχαίου κάλους.

Βελούδινο σκέπασμα η χλόη ανακαλύπτει την αξία της συντροφιάς,
της μουσκεμένης ήβης.

Όταν στο βάθος του δάσους χάσεις το νου,
η αιωνιότητα είναι η μόνη ερωμένη

Όταν το χρόνο ξεχάσεις σπέρμα στις φυλλωσιές,
να γεννά δέντρα φαντάσματα ψυχών βασανισμένων
όταν θα πνίξεις στα νερά του ποταμού,
που μάγισσες ρίχνουν το φίλτρο ρέοντα χρόνου,
την ανάσα που λαχανιασμένη σου ποτίζει φόβο τις σκέψεις
τότε θα δεις δρόμους Αιώνες να τέμνουν κορμιά θνητών,

γέφυρες στο άπειρο, κι αγχόνες ερώτων.

© Copyright, palioxaraktiras